

Arrest

**nr. 179 228 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. KUIJL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 april 2016.

1.3. Op 27 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Kismayo. Op-2-jarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar het dorp Dhummay, district Las Anod, provincie Sool (dat deel uitmaakt van de door Puntland en Somaliland betwist gebieden van Sool, Sanaag en Caiyn (SSC)). U bent lid van de Ugaasyo > Dhulbahante > Darod-clan.

In uw geboorteplaats Dhummay leerde u, via uw buurmeisje O(...), uw man kennen, O(...) A(...) M(...). Uw man was lid van de Reer Xildiid-Madibaan-minderheid in uw dorp Dhummay. Jullie huwden in het geheim in september 2009 in Las Anod. U maakte plannen om samen met uw man het land te verlaten, in oktober 2009 reisden jullie naar Garowe om een paspoort te verkrijgen, maar in tussentijd verbleef u nog thuis bij uw ouders. Eind december 2009 kwamen uw moeder S(...) H(...) A(...) A(...) en uw vader I(...) A(...) K(...) achter het huwelijk. U was immers ziek geworden omdat u zwanger was. Uw familie zei dat u hen ten schande had gebracht, uw broer G(...) mishandelde u en uw vader dwong u naar het ziekenhuis in Las Anod te gaan. Daar bleek uit de test dat u effectief zwanger was, uw vader vroeg de behandelende arts om een abortus uit te voeren. Hij stelde u voor de keuze tussen de dood of een abortus, hierop vluchtte u met uw man naar Barbera Somaliland, waarna u via Mogadishu, Wajeer Kenia en Nairobi Kenia met het vliegtuig naar Kampala, Uganda reisde. Dit was in januari 2010. U verbleef samen met uw man vijf jaar in Kampala. In Kampala beviel u van uw tweelingdochters, F(...) en F(...), de dochters die uw vader wou laten aborteren. In 2013 vroeg u er asiel aan en u kreeg er het statuut van vluchteling. In april 2015 verliet uw man Kampala, hij keerde terug naar Somalië. Na drie maand, in juli 2015, belde uw man u vanuit Baidabo, hij zei u dat hij zich had aangesloten bij Al Shabab en er een clanloos leven leidde. Hij spoorde u aan om het ongelovige land Uganda te verlaten en u met uw dochters bij hem te voegen. U weigerde, hierop bedreigde uw man u met de dood, hij zou u en jullie dochters komen vermoorden in Kampala. Hierop besloot u te vluchten, u liet uw kinderen naar Nairobi reizen. Met de hulp van uw nicht K(...) O(...) verblijven ze nu bij een kennis, F(...). Uzelf reisde met een vals paspoort naar Europa, op 8 augustus 2015, op 9 augustus 2015 kwam u in België aan en op 10 augustus 2015 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat de vaststelling betreft dat u in Uganda het vluchtelingenstatuut hebt verkregen, kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaart voor het CGVS in 2013 asiel te hebben gevraagd in Uganda en er het vluchtelingenstatuut te hebben gekregen (CGVS p.5, p.7) en u legt in dat verband volgende documenten neer; een Refugee Family Attestation (date of issue 19 september 2013), een Refugee Identity Card (Issuance Date 1 augustus 2013) en een Student ID card (date of issue 1 oktober 2014).

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoon.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asieliinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe. Met het oog op het onderzoek of de voorwaarden voor de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' vervuld zijn in het licht van artikel 48/5 § 4 van de Wet van 15 december 1980, heeft het Commissariaat-generaal stappen ondernomen bij de regionale delegatie van het UNHCR in Brussel en bij de ambassade van Uganda om informatie te krijgen op basis waarvan het CGVS kan oordelen of Uganda als eerste land van asiel kan

worden beschouwd (zie COI Focus 'Uganda – Eerste land van asiel – januari 2015' in administratief dossier).

Het CGVS heeft echter geen antwoord gekregen en beschikt niet over de nodige elementen om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Uganda. In het bijzonder heeft de Commissarisgeneraal geen uitsluitel over de mogelijkheid dat u opnieuw tot het grondgebied van het betreffende land zou worden toegelaten.

Wegens het gebrek aan voldoende informatie om Uganda als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw asielaanvraag dus te worden onderzocht met betrekking tot uw beweerde land van herkomst, namelijk Somalië.

Het feit dat u werd erkend als vluchteling in Uganda houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° gelezen in samenhang met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Uganda houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw beweerde land van herkomst, met name Somalië.

Voor wat de beoordeling van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' betreft tegenover Somalië, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wil vooraf opmerken dat uw medewerking tijdens het gehoor te wensen over laat. U geeft vaak ontwijkende antwoorden, antwoordt niet op de gestelde vraag en kaatst regelmatig de vragen die de protection officer u stelt terug. **U wordt hier talloze malen op gewezen** (CGVS p. 10,12,13,15,16,21,23,24,25) maar herpakt zich op geen enkel moment.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan de door u ingeroepen asielmotieven omdat u overgaat tot **tegenstrijdige en vage verklaringen** zowel omtrent uw vluchtmotieven als uw persoonlijke leefwereld. U kreeg bovendien de kans om uw verklaringen aan te passen (CGVS p.19, p.26) maar deed dit niet.

Uw man O.(...) A.(...) M.(...) ligt aan de **basis** van al uw problemen. **Het is dan ook redelijk om te verwachten dat u veel kan vertellen over de man voor wie u uw leven riskeerde, door wie u verstoten werd door uw familie en verhuisde naar Kampala. Door wie uw familie u bijna gedwongen heeft tot een abortus en voor wie u, eens hij verdween en zich aansloot bij Al Shabab, u uiteindelijk vluchtte naar Europa.** U wordt doorheen het gehoor dan ook aangespoord om zo veel mogelijk informatie over uw man te delen, echter u overstijgt nooit de algemeenheden, noch over zijn karakter, noch over zijn afkomst. Het CGVS merkt op dat u het bestaan van een relatie of zijn bestaan überhaupt niet heeft kunnen aantonen. Hierdoor maakt u zowel uw problemen met uw familie als uw problemen met Al Shabab niet aannemelijk.

Ten eerste kunnen **vragen worden gesteld bij de vaststelling dat u als Dhulbahante opteerde voor een huwelijk met iemand van de Madibaan-minderheid.** Bij het begin van het gehoor gaat u over tot de stelling dat u van uw clan, de Dhulbahante, houdt (CGVS p.5). Door uw interclanhuwelijk met een man van de Madibaanminderheid heeft u zich echter enorme problemen op de hals gehaald, vooral door uw eigen Dhulbahante-afkomst. Eens ze achter het huwelijk komen wordt u mishandeld door uw Dhulbahante-familie omdat u voor hen een schande bent en u uw eigen clanlijn tot schaamte bracht (CGVS p.16, p.19). Uw broer breekt uw tand, en uw vader stelt u voor de keuze in het hospitaal; de dood of een abortus (CGVS p. 19). Het is dus dan ook op zijn minst vreemd te noemen dat u spontaan zegt dat u van uw clan houdt. U wordt hiermee geconfronteerd (CGVS p.13) en u legt uit dat liefde alles is voor u en u huwt met de persoon van wie u houdt, of die nu bij uw clan zit of niet (CGVS p. 13). Dit is in de Somalische context een erg opmerkelijke verklaring. Het lijkt alsof u er van uitging dat u keuzevrijheid had, dit gaat in tegen zowel de COI als tegen uw eigen verdere verklaringen. Volgens de COI waarover het CGVS beschikt komen interclan huwelijken tussen de Madibaan en nobele clans, zoals uw eigen Darod-clan zelden voor. Dergelijke huwelijken zijn zelfs verboden volgens het

gewoonterecht én bovendien zorgt het huwen met een minderheidsclan er voor dat iemand aanzienlijk daalt op de sociale ladder(zie informatie administratief dossier). Deze informatie bevestigt dus de uitzonderlijkheid van uw eigen huwelijk. In deze context kan het van u verwacht worden dat een dergelijk huwelijk een weloverwogen keuze is, u riskeert immers sociale uitsluiting en de gevolgen zijn enorm voor u. **U moet bijgevolg dus een betere verklaring hebben dan uw eigen vage en tegenstrijdige uitleg.** U verklaart enerzijds zelf uw liefde voor uw clan, maar anderzijds lijkt deze clan u niets uit te maken als u huwt en kiest u er voor om in te gaan tegen het gewoonterecht, de wil van uw clan en van uw familie en ze zodoende tot schande te brengen. U huwde dus - naar uw verklaringen - met een Madibaan-man, maar **u kan amper uitleggen wat het verschil is in uw dorp Dhummay tussen de Ugaasyo-Dhulhabante, uw clan, en de Reer Xildiid-Madibaan, de clan van uw echtgenoot.** Er wordt u vooreerst gevraagd naar uw specifieke beleving van dit contrast in uw woonplaats Dhummay, daar leerde u uw man immers kennen, maar u antwoordt slechts met een algemeenheid. De Madibaan wordt volgens u veracht en de Dhulbahante zijn van de nobele Darod-clan (CGVS p.13). U wordt geconfronteerd met het feit dat u niet antwoordt met een persoonlijke beleving, maar een algemeenheid. Uw verklaring hiervoor is slechts dat u niet samenwoonde in Dhummay (CGVS p.13). Dit is geen bevredigend antwoord, uw problemen ontstonden in Dhummay dus u moet zich bewust geweest zijn van de verhoudingen tussen de clans in uw eigen dorp. Er wordt u dan gevraagd waarom u met een minderwaardig persoon wil huwen, in uw context kan immers een uitvoerige verklaring verwacht worden. Echter, u houdt het er, ook hier, op dat u hem leerde kennen en van hem hield, volgens u is liefde alles (CGVS p. 13). Volgens u huwt u met wie uw keuze is, omdat mensen zo verliefd worden (CGVS p. 23), u kan echter niet verklaren waarom hij uw keuze was of waarom u op hem verliefd werd (CGVS p. 23). Dit is erg opmerkelijk omdat u toch een enorm risico nam door met uw man te huwen. Verder in het gehoor wordt u opnieuw bevraagd over de beleving van uw man van zijn Madibaan-herkomst. U zegt enkel algemeen dat de Madibaan veracht worden omdat dat traditie is (CGVS p. 16-18). Eerst verklaart u de reden niet te kennen voor de verachting van de Madibaan, en het niet te begrijpen, u stelt dat het gewoon een traditie is (CGVS pp. 16-17). Enkel bij confrontatie, het gaat om een erg gekend verhaal in Somalië (CGVS p. 17), kan u vaag antwoorden over wat u over de Madibaan weet, namelijk dat hun toestand er kwam omdat ze historisch gezien onrein vlees gegeten hebben en midgo zijn, en geen middelen hebben, volgens u hebben ze niets (CGVS p.17)(zie COI administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eigen verklaringen dat uw man wel bezit heeft, namelijk een auto (CGVS p. 16-17) en uw Madibaan-buurmeisje een winkel heeft (CGVS p. 18) heeft u hier geen verklaring voor. U wordt er ook op gewezen dat het ongeloofwaardig is dat het u zo veel moeite kost om te kunnen uitleggen wat de situatie van uw eigen man is (CGVS p. 17) maar uw enige verklaring is dat u zelf niet Madibaan bent (CGVS p.17). Dit is geen afdoend antwoord, vermits u alles riskeerde voor een Madibaan-man en vijf jaar met hem samenwoonde. Dat jullie samenwoonden in Kampala, Oeganda en niet in Dhummay, doet hieraan geen afbreuk, omdat men toch zou verwachten dat uw man u tijdens jullie verblijf in het buitenland over zijn specifieke situatie als Madibaan in Dhummay zou hebben verteld.

Daarbij komt dat u bitter weinig over hem lijkt te weten in het algemeen. U stelt zelf dat u vijf à zes jaar samenwoonde met uw man in Kampala, Oeganda. Hierop wordt u gevraagd of u hem goed kende, daarop antwoordt u bevestigend (CGVS p.13). U verklaart dat uw man een goed en liefdevol persoon was (CGVS p.14) en dat u met hem huwde omdat u van hem hield (CGVS p.13,16,17,23). Er wordt gesteld dat u de zes jaar samen wel erg beknopt samenvat (CGVS p.14), maar daarop antwoordt u slechts; "We woonden samen, hij ging terug naar Somalië, hij was niet in contact voor drie maanden, toen hij in contact kwam met mij zei hij dat ik moest naar hem gaan, want Oeganda is een ongelovigenland" (CGVS p.14). Hieruit blijkt dat u geen link kan leggen met een doorleefd leven als koppel, u antwoordt niet op de vraag om uw leven samen te omschrijven, maar met de algemene gebeurtenissen. Ook over jullie leven samen in Kampala kan u amper iets vertellen, wanneer u gevraagd wordt om de gemiddelde dag van uw echtgenoot, die in jullie broodwinning voorzag, te omschrijven antwoordt u "We woonden samen, een gelukkig leven, ik was gelukkig met hem, we hadden tweelingdochters, dat was ons leven" (CGVS p.15). Er wordt u gevraagd om op te vraag te antwoorden, maar u geeft opnieuw hetzelfde antwoord; dat u man u verliet en u vroeg naar Somalië te komen (CGVS p. 15). Daarop wordt u geconfronteerd met het feit dat u uw leven samen niet aannemelijk maakt, en dat het omschrijven van een gemiddelde dag geen moeilijke vraag is, maar opnieuw ontwijkt u de vraag en drukt u zich uit in algemeenheden. U hield van hem, u verliet Somalië met hem, hij werkte eerst in een supermarkt en dan in een koranschool, toen ging hij terug naar Kampala en kreeg hij een "nieuw karakter" (CGVS p.16). Hij werd "een slechte man" (CGVS p. 24). Zo evolueert uw man van het ene vage extreem, een goede man, in het andere, een slechte man. U wordt gevraagd of u die radicalisering, in die zes jaar samen, gemerkt heeft, maar u antwoordt dat u niets gevoeld heeft (CGVS p. 24). U blijkt niet in staat om enige nuance over uw man aan te brengen.

Wanneer u expliciet geconfronteerd wordt met uw erg beperkte kennis over uw man en het feit dat u zijn bestaan niet aannemelijk maakt (CGVS p. 23, p.24) verklaart u, ook hier dat u samen in vrede leefde, dat het goed was, en dat hij u en uw gezin verliet en erna pas veranderde (CGVS p. 24). Het CGVS wil benadrukken dat u uitvoerig de kans heeft gekregen om meer informatie over uw man te geven, maar het dus niet gedaan heeft.

Hiernaast gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen, zowel tijdens het gehoor als met uw eerdere gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Vooreerst, erg opmerkelijk is het dat u op een bepaald moment de namen van twee hoofdrolspelers in uw verhaal verwacht, namelijk het buurmeisje waarbij u uw man leerde kennen, O.(...), en het meisje dat nu voor uw kinderen in Nairobi zorgt F.(...) (CGVS p. 18). De protection officer merkt op dat u die namen op uw hand geschreven hebt en vraagt waarom u dat deed. Daar heeft u geen verklaring voor u stelt "Ik schreef gewoon" (CGVS p. 19). Dit versterkt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder, kan u ook geen duidelijkheid scheppen over de datums in uw asielrelaas, datums die u zelf steeds opnieuw aanhaalt. Wanneer er op doorgevraagd wordt, gaat u telkens over tot verklaringen die op zijn minst gezegd verwarrend te noemen zijn. Zo past u de data voor het ophalen van de paspoorten in Garowe maar liefst vijf keer aan (CGVS pp 8-9, p. 22): 4 januari 2010, 4 oktober 2009, eind september 2009, terug januari 2010 en tot slot een periode in december 2009, namelijk 4 dagen. Het is gedurende het gehoor dan ook op geen enkel moment duidelijk of u het paspoort haalde voor uw problemen met uw familie of erna. Ook over de data van uw vlucht uit Dhummay en Las Anod op zich bestaat onduidelijkheid, zo blijkt u eerst Dhummay verlaten te hebben op 27 december 2009 en was u begin 2010 nog in Las Anod (CGVS p. 8), terwijl u verder stelt dat u pas de 28ste vanuit Dhummay door uw familie naar het hospitaal in Las Anod werd gebracht (CGVS p. 20), de 29ste vluchtte voor uw familie uit Las Anod en die dag naar Barbera ging (CGVS p.20). Hier ligt bovendien een tegenstrijdigheid met uw verklaring op DVZ waar u stelde dat u op 27 december 2009 van huis wegliep, samen met uw man O.(...), u heeft het daar nergens over Las Anod (Vragenlijst CGVS punt 5, zie administratief dossier). U wordt hiermee geconfronteerd (CGVS p. 20), maar u blijft bij uw verklaring en beweert dat u het anders stelde op DVZ. Bovendien blijkt uit de Vragenlijst CGVS punt 5 (zie administratief dossier), dat al deze gebeurtenissen; het dwingen tot abortus, de mishandeling door uw broer zich afspeelden voor 27 december 2009, toen u samen met uw man vluchtte van huis weg, terwijl u op het CGVS verklaart dat u pas de 27ste naar Las Anod ging en er de 28ste en 29ste vastgehouden werd (CGVS p. 20). **Deze opeenstapeling van tegenstrijdige en verwarrende verklaringen doen verdere afbreuk aan uw asielmotieven.**

Uit al het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u in het geheim een huwelijk zou hebben gesloten met een man van de Madibaan minderheid. Bijgevolg kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge van dat geheim huwelijk beweert te hebben gehad.

Tot slot, legt u documenten (zie administratief dossier) neer die uw verblijf in Kampala moeten staven, met name de reeds eerder genoemde Refugee Family Attestation (date of issue 19 september 2013), een Refugee Identity Card (Issuance Date 1 augustus 2013, valid until 01 august 2018) en een Student ID card (date of issue 1 oktober 2014). Het CGVS trekt niet in twijfel dat u in Kampala geweest bent. Echter de ingediende documenten stammen allemaal uit de tweede helft van 2013 of uit 2014, terwijl u zelf beweert al sinds januari 2010 in Kampala geweest te zijn en er bevallen te zijn van uw dochters. U heeft geen afdoende verklaring voor de drie jaar waarin u geen documenten had. Op het CGVS wordt u er mee geconfronteerd dat het niet logisch is dat u niet eerder asiel aanvraag (CGVS p.8, p. 11), dat zou uw verblijf en dat van uw kinderen immers vergemakkelijken, maar u stelt slechts dat het in 2010 voor u niet mogelijk was op asiel aan te vragen (CGVS p. 11). Volgens u had u slechts een stempel in uw Somalisch paspoort nodig om geholpen te worden bij de bevalling. U verklaart er twee maal één gekregen te hebben, vanaf januari 2010, elk was 3 maand geldig. Er wordt u uitgelegd dat tweemaal drie maand pas geldigheid is tot juni 2010 en u op het moment van de bevalling, naar uw eigen verklaring 27 juli 2010, dus geen geldig verblijf had. Echter u stelt simpelweg dat het wel geldig was, zonder verder te verklaren (CGVS p. 11). **Het CGVS stelt dus vast dat uw beweerd probleem met uw familie zich voordeed in 2009, waarop u naar Kampala vluchtte, maar de bewijzen om uw verblijf en vluchtelingenstatuut in Uganda te staven dateren vanaf de tweede helft van 2013 en vormen dus geen bewijs voor uw beweerd vlucht uit Dhummay (via Barbera (Somaliland), Mogadishu (Somalië), Wajeer en Nairobi (Kenia) naar Kampala, Uganda in 2010.**

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming

te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u clangerelateerde en familiebanden heeft met Dhummay, Las Anood, Sool. U heeft vrijwel uw hele leven in Dhummay Las Anood, Sool gewoond; toen u 2 jaar was verhuisde uw familie, die volgens u in Kismayo woonde, omwille van de burgeroorlog naar Dhummay (CGVS, p.2). U stelt dat uw clan Dhulbahante niet thuishoort in Kismayo, terwijl uw clan wel in Dhummay woont (CGVS, pp.4-5). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt bovendien dat uw ouders en uw zussen en broers allemaal in Dhummay verblijven (gehoor DVZ 19 november 2015, ptn.13A en 17).

Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u afkomstig bent uit Dhummay, Las Anood, Sool. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC) beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de regio (zie EASO "Country of Origin Information Report: Somalia – Security Situation" van februari 2016) blijkt dat dit gebied al decennia lang wordt betwist. In de regio Sanaag is er wel sprake van spanningen tussen Puntland en Somaliland, maar zijn er niet veel meldingen van geweld gerelateerd aan dit conflict. Het merendeel van het geweld in de regio Sanaag wordt veroorzaakt door clanconflicten, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Verder zijn de activiteiten van Al-Shabaab in de regio erg beperkt. In de regio Sool is het merendeel van het gerapporteerd geweld in 2014 en 2015 wel gelinkt aan het geschil tussen Puntland, Somaliland en Khatumo State. Zo vonden er gewapende conflicten plaats in mei en juni 2015 tussen de strijdkrachten van Somaliland en milities verbonden aan Khatumo State. Op 18 september 2015 voerden de Khatumo strijdkrachten een hit-and-run aanval uit op de Somalilandse strijdkrachten in Xudun. Daarnaast is er sprake van geweld tussen clanmilities, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Al-Shabaab lijkt dan weer geen sterke aanwezigheid in de Sool regio te hebben.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in het gebied Sool, Sanaag en Cayn actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoekster in een eerste onderdeel – omtrent haar persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4, §1 en §2, a) en b) van de vreemdelingenwet – een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij meent dat haar geen gebrek aan medewerking kan worden verweten en wijst er, onder verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems" van UNHCR van mei 2013, op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid, leeftijd en gender van de asielzoeker, alsook met de cultuur. Zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de contextuele factoren en haar jonge leeftijd. Daarnaast tracht zij te verklaren waarom de documenten die zij voorlegt om haar verblijf

sinds januari 2010 in Uganda te staven pas dateren vanaf de tweede helft van 2013. Zij acht het onredelijk om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas te besluiten en betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar *in casu* het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

In een tweede onderdeel – omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, met name het willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/8, §2, c) van de vreemdelingenwet, en haar reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/8, §2, b) van dezelfde wet – betoogt verzoekster dat er een binnenlands gewapend conflict heerst in de regio Sool, van waar zij afkomstig is. Zij wijst erop dat uit het door het Commissariaat-generaal aangehaalde COI-rapport blijkt dat er in mei en juni 2015 gewapende conflicten plaatsvonden, dat ook op 18 september aanvallen werden uitgevoerd, dat er bovendien sprake is van aanhoudend geweld tussen clanmilities en dat ook burgers het slachtoffer worden van het geweld. Hieruit blijkt aldus dat de burgerbevolking in de regio Sool wel degelijk te lijden heeft onder het heersende geweld, aldus verzoekster, die opmerkt dat het conflict tussen Puntland en Somaliland over de grensgebieden van Sool en Sanaag aanhoudend en dus nog steeds actueel is. Zij verwijst in dit verband naar stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit moet blijken dat er gewelddadige acties tegen burgers in Sool en Sanaag worden gevoerd en dat het geweld tussen clanmilities toeneemt en mogelijks tot een burgeroorlog kan leiden. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en meent dat de bestreden beslissing op dit vlak onvoldoende werd gemotiveerd.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit *“Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”* van UNHCR van mei 2013, een attest waarin wordt bevestigd dat verzoeksters kinderen thans in Kenia verblijven, een uittreksel uit *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR van 16 december 1998 en het artikel *“Bloody day in Sool and Sanaag regions of Somalia”* van Wardheer News van 20 mei 2016.

2.2.2. Op 7 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het *“EASO Country of Origin Information Report: Somalia – Security Situation”* van februari 2016, dat ook reeds werd toegevoegd aan het administratief dossier.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe genoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster asielaanvraag geweigerd omdat (i) het Commissariaat-generaal geen uitsluitel heeft over de mogelijkheid dat zij opnieuw tot het grondgebied van Uganda zou worden toegelaten en aldus niet over de nodige elementen beschikt om te besluiten dat het concept ‘eerste land van asiel’ kan worden toegepast voor Uganda zodat haar asielaanvraag dient te worden onderzocht met betrekking tot haar beweerde land van herkomst, namelijk Somalië, en het feit dat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend door Uganda geenszins inhoudt dat het Commissariaat-generaal haar *ipso facto* en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij in het geheim een huwelijk zou hebben gesloten met een man van de Madibaan minderheid daar zij, aangespoord om zoveel mogelijk informatie over haar man te delen, nooit de algemeenheden overstijgt, noch over zijn karakter, noch over zijn afkomst, waardoor zij het bestaan van een relatie of zijn bestaan überhaupt niet heeft kunnen aantonen, en zij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt omtrent zowel haar vluchtmotieven als haar persoonlijke leefwereld, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij ten gevolge van dat geheim huwelijk beweert te hebben

gehad, (iii) de bewijzen om haar verblijf en vluchtelingenstatuut in Uganda te staven vanaf de tweede helft van 2013 dateren en dus geen bewijs vormen voor haar beweerde vlucht uit Dhummay naar Kampala, Uganda in 2010 en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de regio blijkt dat het leven of de persoon van burgers in het gebied Sool, Sanaag en Cayn actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2016 (CG nr. 1519611), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de overwegingen in de bestreden beslissing dat (1) het Commissariaat-generaal geen uitsluitel heeft over de mogelijkheid dat zij opnieuw tot het grondgebied van Uganda zou worden toegelaten en aldus niet over de nodige elementen beschikt om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Uganda zodat haar asielaanvraag dient te worden onderzocht met betrekking tot haar beweerde land van herkomst, namelijk Somalië en (2) het feit dat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend door Uganda geenszins inhoudt dat het Commissariaat-generaal haar *ipso facto* en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst, Somalië, is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij in het geheim een huwelijk zou hebben gesloten met een man van de Madibaan minderheid zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij ten gevolge van dat geheim huwelijk beweert te hebben gehad.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.7.1. Immers, waar zij nog kan worden gevolgd waar zij betoogt dat het niet is omdat interclan huwelijken tussen de Madibaan en nobele clans zoals haar eigen Darod-clan slechts uitzonderlijk voorkomen dat haar relaas daarom onmiddellijk als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd, dient te worden benadrukt dat van verzoekster, die zich door een interclan huwelijk met een man van de Madibaan-minderheid enorme problemen met haar familie op de hals haalde en sociale uitsluiting riskeerde, wel redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij dit huwelijk middels haar verklaringen aannemelijk maakt en dat zij kan toelichten waarom zij er bewust en weloverwogen voor koos om in te gaan tegen het gewoonterecht, de wil van haar clan en van haar familie en ze zodoende tot schande te brengen, *quod non in casu*. Immers, haar vage uitleg dat liefde alles is voor haar en dat zij huwt met de persoon van wie zij houdt, of die nu bij haar clan hoort of niet, kan in de Somalische context, waar interclan huwelijken tussen de Madibaan en nobele clans verboden zijn volgens het gewoonterecht, bezwaarlijk een afdoende verklaring worden geacht waarom zij het risico nam om met een minderwaardig persoon te huwen.

Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoekster, die blijkens haar verklaringen huwde met een man van de Madibaan-minderheid, amper kan uitleggen wat het verschil in haar dorp Dhummay is tussen haar clan, de Ugaasyo-Dhulhabante, en de Reer Xildiid-Madibaan, de clan van haar echtgenoot, en dat zij niets concreet kan vertellen over de specifieke situatie van haar echtgenoot als Madibaan in Dhummay: *"(...) De Madibaan wordt volgens u veracht en de Dhulbahante zijn van de nobele Darod-clan (CGVS p.13). U wordt geconfronteerd met het feit dat u niet antwoordt met een persoonlijke beleving, maar een algemeenheid. (...) Verder in het gehoor wordt u opnieuw bevraagd over de beleving van uw man van zijn Madibaan-herkomst. U zegt enkel algemeen dat de Madibaan veracht worden omdat dat traditie is (CGVS p. 16-18). Eerst verklaart u de reden niet te kennen voor de verachting van de Madibaan, en het niet te begrijpen, u stelt dat het gewoon een traditie is (CGVS pp. 16-17). Enkel bij confrontatie, het gaat om een erg gekend verhaal in Somalië (CGVS p. 17), kan u vaag antwoorden over wat u over de Madibaan weet, namelijk dat hun toestand er kwam omdat ze historisch gezien onrein vlees gegeten hebben en midgo zijn, en geen middelen hebben, volgens u hebben ze niets (CGVS p.17)(zie COI administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eigen verklaringen dat uw man wel bezit heeft, namelijk een auto (CGVS p. 16-17) en uw Madibaan-buurmeisje een winkel heeft (CGVS p. 18) heeft u hier geen verklaring voor. (...)"* Gelet op deze vage verklaringen, waarbij verzoekster niet verder komt dan algemeenheden en zij niet in staat is om uit te leggen wat de specifieke situatie van haar man in Dhummay was en hoe hij zijn Madibaan-herkomst beleefde, kan zij bezwaarlijk worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift opwerpt dat zij het verschil tussen haar clan en de clan van haar man wel degelijk vanuit historisch en traditioneel perspectief heeft kunnen kaderen. Waar zij voorts nog aanhaalt dat zij slechts tot haar 16 jaar in Dhummay heeft gewoond en dat zij en haar man nooit hebben samengewoond in Dhummay, herhaalt zij slechts haar eerdere verklaringen, die zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing echter niet afdoende kunnen worden geacht ter verklaring van het totale gebrek aan persoonlijke beleving in haar hoofde. Zo kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar in dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster, wiens beweerde huwelijk met een Madibaan-man aan de basis ligt van al haar problemen, zich terdege bewust moet geweest zijn van de verhoudingen tussen de clans in haar eigen dorp. Dat zij op zestienjarige leeftijd haar dorp zou verlaten hebben doet hieraan geen afbreuk. Bovendien riskeerde verzoekster alles voor een Madibaan-man en woonde zij blijkens haar verklaringen vijf jaar met hem samen in Kampala, Oeganda. Dat zij aldus nooit met hem zou

hebben gesproken over zijn specifieke situatie als Madibaan in Dhummay kan niet in redelijkheid worden aangenomen.

Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijft verzoekster niet alleen steken in vaagheden en algemeenheden wanneer haar wordt gevraagd te vertellen over de afkomst van haar man, doch tevens wanneer zij het heeft over zijn karakter en over haar leven met hem als koppel: **“Daarbij komt dat u bitter weinig over hem lijkt te weten in het algemeen. U stelt zelf dat u vijf à zes jaar samenwoonde met uw man in Kampala, Oeganda. Hierop wordt u gevraagd of u hem goed kende, daarop antwoordt u bevestigend (CGVS p.13). U verklaart dat uw man een goed en liefdevol persoon was (CGVS p.14) en dat u met hem huwde omdat u van hem hield (CGVS p.13,16,17,23). Er wordt gesteld dat u de zes jaar samen wel erg beknopt samenvat (CGVS p.14), maar daarop antwoordt u slechts; “We woonden samen, hij ging terug naar Somalië, hij was niet in contact voor drie maanden, toen hij in contact kwam met mij zei hij dat ik moest naar hem gaan, want Oeganda is een ongelovigenland” (CGVS p.14). Hieruit blijkt dat u geen link kan leggen met een doorleefd leven als koppel, u antwoordt niet op de vraag om uw leven samen te omschrijven, maar met de algemene gebeurtenissen. Ook over jullie leven samen in Kampala kan u amper iets vertellen, wanneer u gevraagd wordt om de gemiddelde dag van uw echtgenoot, die in jullie broodwinning voorzag, te omschrijven antwoordt u “We woonden samen, een gelukkig leven, ik was gelukkig met hem, we hadden tweelingdochters, dat was ons leven” (CGVS p.15). Er wordt u gevraagd om op te vraag te antwoorden, maar u geeft opnieuw hetzelfde antwoord; dat u man u verliet en u vroeg naar Somalië te komen (CGVS p. 15). Daarop wordt u geconfronteerd met het feit dat u uw leven samen niet aannemelijk maakt, en dat het omschrijven van een gemiddelde dag geen moeilijke vraag is, maar opnieuw ontwijkt u de vraag en drukt u zich uit in algemeenheden. U hield van hem, u verliet Somalië met hem, hij werkte eerst in een supermarkt en dan in een koranschool, toen ging hij terug naar Kampala en kreeg hij een “nieuw karakter” (CGVS p.16). Hij werd “een slechte man” (CGVS p. 24). Zo evolueert uw man van het ene vage extreem, een goede man, in het andere, een slechte man. U wordt gevraagd of u die radicalisering, in die zes jaar samen, gemerkt heeft, maar u antwoordt dat u niets gevoeld heeft (CGVS p. 24). U blijkt niet in staat om enige nuance over uw man aan te brengen. Wanneer u expliciet geconfronteerd wordt met uw erg beperkte kennis over uw man en het feit dat u zijn bestaan niet aannemelijk maakt (CGVS p. 23, p.24) verklaart u, ook hier dat u samen in vrede leefde, dat het goed was, en dat hij u en uw gezin verliet en erna pas veranderde (CGVS p. 24). Het CGVS wil benadrukken dat u uitvoerig de kans heeft gekregen om meer informatie over uw man te geven, maar het dus niet gedaan heeft.”** Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoekster dit totale gebrek aan doorleefdheid in haar verklaringen meent te kunnen vergoelijken door erop te wijzen dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid, leeftijd en gender van de asielzoeker, alsook met de cultuur. De Raad benadrukt dat het, ongeacht verzoeksters persoonlijkheid, leeftijd en culturele achtergrond, niet onredelijk is te verwachten dat zij uitvoerig kan vertellen over de man op wie zij verliefd is geworden, voor wie zij haar leven riskeerde, door wie zij verstoten werd door haar familie, door wie haar familie haar bijna gedwongen heeft tot een abortus, met wie zij verhuisde naar Kampala, met wie zij daar vervolgens vijf à zes jaar samenwoonde en voor wie zij, eens hij verdween en zich aansloot bij Al Shabaab, uiteindelijk vluchtte naar Europa, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Dat verzoekster nog een zeer jonge vrouw was toen zij naar Kampala (Uganda) vluchtte en zij daar weliswaar samenleefde met haar man, doch zij voornamelijk thuis instond voor de zorg voor hun kinderen, kan evenmin verklaren waarom zij niet in staat blijkt te zijn om doorleefde verklaringen af te leggen over haar leven samen met haar man, om een gemiddelde dag van hun leven in Kampala te omschrijven en om het proces van radicalisering dat haar man zou hebben doorgemaakt toe te lichten.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster het bestaan van een relatie/huwelijk of het bestaan van haar man überhaupt geenszins aannemelijk maakt. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij omwille van dit huwelijk met haar familie zou hebben gekend, noch aan haar bewering dat zij thans haar man, die zich zou hebben aangesloten bij Al Shabaab, zou vrezen omdat zij weigerde hem in Somalië te vervoegen.

2.7.2. De ongelooftwaardigheid van het door verzoekster uiteengezette asielrelaas wordt overigens andermaal bevestigd volgende vaststellingen: **“Hiernaast gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen, zowel tijdens het gehoor als met uw eerdere gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Vooreerst, erg opmerkelijk is het dat u op een bepaald moment de namen van twee hoofdrolspelers in uw verhaal verwacht, namelijk het buurmeisje waarbij u uw man leerde kennen, O.(...), en het meisje dat nu voor uw kinderen in Nairobi zorgt F.(...) (CGVS p. 18). De protection officer merkt op dat u die**

*namen op uw hand geschreven hebt en vraagt waarom u dat deed. Daar heeft u geen verklaring voor u stelt "Ik schreef gewoon" (CGVS p. 19). Dit versterkt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Verder, kan u ook geen duidelijkheid scheppen over de datums in uw asielaanvraag, datums die u zelf steeds opnieuw aanhaalt. Wanneer er op doorgevraagd wordt, gaat u telkens over tot verklaringen die op zijn minst gezegd verwarrend te noemen zijn. Zo past u de data voor het ophalen van de paspoorten in Garowe maar liefst vijf keer aan (CGVS pp 8-9, p. 22): 4 januari 2010, 4 oktober 2009, eind september 2009, terug januari 2010 en tot slot een periode in december 2009, namelijk 4 dagen. Het is gedurende het gehoor dan ook op geen enkel moment duidelijk of u het paspoort haalde voor uw problemen met uw familie of erna. Ook over de data van uw vlucht uit Dhummay en Las Anod op zich bestaat onduidelijkheid, zo blijkt u eerst Dhummay verlaten te hebben op 27 december 2009 en was u begin 2010 nog in Las Anod (CGVS p. 8), terwijl u verder stelt dat u pas de 28ste vanuit Dhummay door uw familie naar het hospitaal in Las Anod werd gebracht (CGVS p. 20), de 29ste vluchtte voor uw familie uit Las Anod en die dag naar Barbera ging (CGVS p.20). Hier ligt bovendien een tegenstrijdigheid met uw verklaring op DVZ waar u stelde dat u op 27 december 2009 van huis wegliep, samen met uw man O.(...), u heeft het daar nergens over Las Anod (Vragenlijst CGVS punt 5, zie administratief dossier). U wordt hiermee geconfronteerd (CGVS p. 20), maar u blijft bij uw verklaring en beweert dat u het anders stelde op DVZ. Bovendien blijkt uit de Vragenlijst CGVS punt 5 (zie administratief dossier), dat al deze gebeurtenissen; het dwingen tot abortus, de mishandeling door uw broer zich afspeelden voor 27 december 2009, toen u samen met uw man vluchtte van huis weg, terwijl u op het CGVS verklaart dat u pas de 27ste naar Las Anod ging en er de 28ste en 29ste vastgehouden werd (CGVS p. 20). **Deze opeenstapeling van tegenstrijdige en verwarrende verklaringen doen verdere afbreuk aan uw asielmotieven.**"*

Waar verzoekster meent dat zij het geheel van deze vaststellingen kan vergoelijken door er, onder verwijzing naar "Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems" van UNHCR van mei 2013, op te wijzen dat herinneringen omwille van de werking van het geheugen inconsistenties en een gebrek aan details kunnen vertonen, kan zij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo hoeft het naar het oordeel van de Raad geen betoog dat het gegeven dat verzoekster de namen van het buurmeisje waar zij haar man zou hebben leren kennen en van het meisje dat nu voor haar kinderen in Nairobi zou zorgen tijdens het gehoor bij wijze van geheugensteuntje op haar hand had geschreven, haar geloofwaardigheid geenszins ten goede komt. Voorts benadrukt de Raad dat verzoekster de manifest tegenstrijdige data in haar relaas telkenmale spontaan vermeldde en dat niets haar belette om de verschillende gebeurtenissen in haar relaas bij benadering in de tijd te duiden zo zij zich de exacte data niet precies kon herinneren. Haar verklaringen over het tijdstip waarop de zij de paspoorten in Garowe ophaalde zijn evenwel dermate uiteenlopend – 4 januari 2010, 4 oktober 2009, eind september 2009, terug januari 2010 en tot slot een periode in december 2009 – dat hieruit zelfs niet kan worden afgeleid of zij haar paspoort afhaalde voor de problemen met haar familie zich zouden hebben voorgedaan of erna. Van verzoekster mag evenwel worden verwacht dat zij deze twee feiten en hun verhouding tot elkaar op een coherente wijze in de tijd kan situeren. Zonder te fixeren op exacte data, mag tevens van verzoekster worden verwacht dat zij correct kan duiden hoe lang – één dag dan wel meerdere dagen – zij in Las Anod zou hebben verbleven en dat zij eensluidende verklaringen aflegt of zij vanuit Las Anod dan wel van thuis wegvluchtte voor haar familie. Dat zij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, doet verder afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.7.3. De door verzoekster bijgebrachte documenten – een Refugee Family Attestation (date of issue 19 september 2013), een Refugee Identity Card (Issuance Date 1 augustus 2013, valid until 01 august 2018) en een Student ID card (date of issue 1 oktober 2014) – zijn niet van dien aard dat ze haar geloofwaardigheid kunnen herstellen. Verzoekster geeft in voorliggend verzoekschrift een uiteenzetting ter verklaring waarom zij niet in het bezit is van Ugandese documenten die dateren van voor de tweede helft van 2013. Zij vermag hiermee evenwel geen afbreuk te doen aan het besluit dat zij aan de hand van documenten die haar verblijf en vluchtelingenstatuut in Uganda staven doch die allen dateren vanaf de tweede helft van 2013 geenszins aantoonen dat zij begin 2010 vanuit Dhummay naar Kampala is gevlucht omwille van problemen die zij eind 2009 met haar familie zou hebben gekend.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest waarin wordt bevestigd dat haar kinderen thans in Kenia verblijven werd ten behoeve van verzoekster opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.7.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd door haar autoriteiten of door derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (zie EASO “Country of Origin Information Report: Somalia – Security Situation” van februari 2016) blijkt dat er in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC), Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde informatie blijkt dat dit gebied al decennia lang wordt betwist. In de regio Sanaag is er wel sprake van spanningen tussen Puntland en Somaliland, maar zijn er niet veel meldingen van geweld gerelateerd aan dit conflict. Het merendeel van het geweld in de regio Sanaag wordt veroorzaakt door clanconflicten, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Verder zijn de activiteiten van Al-Shabaab in de regio erg beperkt. In de regio Sool is het merendeel van het gerapporteerd geweld in 2014 en 2015 wel gelinkt aan het geschil tussen Puntland, Somaliland en Khatumo State. Zo vonden er gewapende conflicten plaats in mei en juni 2015 tussen de strijdkrachten van Somaliland en milities verbonden aan Khatumo State. Op 18 september 2015 voerden de Khatumo strijdkrachten een hit-and-run aanval uit op de Somalilandse strijdkrachten in Xudun. Daarnaast is er sprake van geweld tussen clanmilities, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Al-Shabaab lijkt dan weer geen sterke aanwezigheid in de Sool regio te hebben.

Niettegenstaande er zich in het gebied Sool, Sanaag en Cayn veiligheidsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit het door verzoekster bijgebrachte persartikel, kan op basis hiervan niet worden besloten dat er in dit gebied actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.8.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS